

ÎNCHEIERE

25 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului

Judecătorii:

Svetlana Novac

Tatiana Vieru

Oleg Sternioală

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat(în continuare IFS) mun.Chișinău împotriva deciziei din 29 octombrie 2014 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a ÎCS ”Alex S&E” SRL împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat mun.Chișinău privind anularea actelor administrative

c o n s t a ță :

La data de 31 iulie 2013 SRL ”Alex S&E” a depus în instanța de judecată cerere împotriva IFS mun.Chișinău privind anularea actelor administrative. Pe parcursul examinării pricinii reclamantul și-a concretizat cerințele și a solicitat anularea actului de control nr.5-659035 prelungit pe formularul 5-659036 din 30.04.2013; anularea deciziei nr. 2187/1/5 din 28.05.2013 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL ”Alex S&E”; anularea deciziei nr.551 din 18.07.2013 pe marginea contestației împotriva deciziei nr.2187/1/5 din 28.05.2013 emisă de IFS mun. Chișinău; anularea hotărîrii seria AH nr.0125058 din 12.07.2013 cu privire la executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului SRL ”Alex S&E” și anularea actului de sechestru seria AS nr.0001290 din 12.07.2013.

A invocat reclamantul că în rezultatul controlului efectuat de către IFS mun.Chișinău a fost întocmit actul de control nr.5-659035 prelungit pe formularul 5-659036 din 30.04.2013, prin care s-a stabilit atribuirea neîntemeiată la deduceri în scopuri fiscale a cheltuielilor ce nu țin de activitatea de întreprinzător în sumă totală de 405750 lei, și anume ajutorul material achitat angajaților întreprinderii în legătură cu situația materială grea în baza ordinelor de plată nr. 60/2 din 18.12.2009 în sumă de 138000 lei nr.68/1 din 30.12.2010, în sumă de 132750 lei și nr.66 din 23.11.2011, în sumă de 135000 lei; atribuirea neîntemeiată la decontări cu bugetul a TVA cu suma totală de 1438082 lei, și anume în perioada fiscală L/11/2010 cu 81699 lei, L/12/2010 cu 9195 lei, L/03/2011 cu 37656 lei, L/04/2011 cu 128113 lei, L/08/2011

cu 138865 lei, L/09/2011 cu 17977 lei, L/10/2011 cu 156056 lei, L/12/2011 cu 89402 lei, L/01/2012 cu 103511 lei, L/03/2012 cu 51083 lei, L/04/2012 cu 86972 lei, L/05/2012 cu 123284 lei, L/06/2012 cu 174978 lei, L/08/2012 cu 46355 lei, L/09/2012 cu 72570 lei, L/10/2012 cu 18865 lei, L/12/2012 cu 101501 lei, aferentă procurărilor de mărfuri în baza facturilor fiscale primite de la agenți economici SRL „Sport LL”, SRL „Cifsales”, SRL „Feco”, SRL „MTO-Plus”, SRL „Plato Plus”, SRL „Stas-Agro”, SRL „Deviodi Prim”, SRL „Cruciardus”, SRL „Ambicom-Agro”, care nu-și onorează obligațiile față de buget. În baza actului de control s-a emis decizia nr.2187/1/5 din 28.05.2013 privind aplicarea sancțiunilor fiscale.

La data de 20.06.2013 SRL „Alex S&E” a depus la IFS mun.Chișinău cerere prealabilă privind anularea deciziei nr.2187/1/5 din 28.05.2013, însă prin decizia nr.551 din 18.07.2013 contestația a fost respinsă. Totodată, la data de 12.07.2013 IFS mun. Chișinău a adoptat hotărîrea seria AH nr.0125058 cu privire la executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului SRL „Alex S&E”, întocmind și actul de sechestru seria AS nr.0001290 din 12.07.2013.

Consideră reclamantul că actele administrative contestate sunt ilegale fiind emise ca rezultat al interpretării eronate de către IFS mun.Chișinău a prevederilor Codului fiscal, deoarece în perioada procurării mărfurilor agenții economici nu erau anulați ca plătitori TVA și respectiv era îndreptățit de a trece în cont TVA în baza facturilor primite în mod legal de la acești agenți economici. Obligația fiscală a vânzătorului nu poate fi pusă pe seama consumatorului de valori materiale și servicii procurate, odată ce acesta din urmă, ca cumpărător de bună credință, concomitent cu costul mărfurilor, i-a achitat furnizorului și taxa pe valoare adăugată. Astfel, în condițiile legii au fost trecute la cheltuieli și s-au dedus sumele respective, care confirmă cheltuielile suportate și dreptul de trecere în cont TVA.

Prin hotărîrea din 22 aprilie 2014 a judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău acțiunea a fost admisă parțial, a fost anulat alin.(1) pct. I, alin.(1), pct. III din decizia nr.2187/1/5 din 28 mai 2013 și anume în partea încasării la buget a 1430383 lei TVA, 221840 lei majorare de întârziere pentru neachitarea TVA, 429115 lei amendă pentru diminuarea TVA; în rest cerințele reclamantului s-au respins ca fiind nefondate.

Prin decizia din 29 octombrie 2014 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de IFS mun.Chișinău, cu menținerea hotărîrii din 22 aprilie 2014 a judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău.

La data de 05 ianuarie 2015 IFS mun. Chișinău a depus recurs împotriva deciziei din 29 octombrie 2014 a Curții de Apel Chișinău. În motivarea recursului s-a indicat că decizia a fost emisă cu aplicarea eronată a normelor procesuale și anume a Codului Fiscal și a Codului de Procedură Civilă.

Menționează recurentul că în rezultatul controlului a fost adoptată decizia nr. 2187/1/5 din 28.05.2013 în baza căruia au fost calculate spre plată la buget impozite în sumă de 1438082 lei, majorare de întârziere în sumă de 221840 lei și aplicată amendă în mărime de 429115 lei. Însă, instanța de apel nu a reținut faptul că în conformitate cu prevederile art.24 alin.(1) din Codul fiscal, se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate de contribuabil pe parcursul anului fiscal, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător.

Susține recurentul că cheltuielile ce țin de achitarea ajutorului material în legătură cu situația grea materială a angajaților întreprinderii nu cad sub incidența prevederilor art.24 alin.(1) din Codul fiscal și contribuabilul nu avea dreptul la deducerea acestora în scopuri fiscale.

Consideră recurentul că instanța de apel nu a reținut că conform normelor de drept, se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate de contribuabil pe parcursul anului fiscal, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător.

De asemenea, în opinia recurentului, instanța de apel a încălcat flagrant prevederile legale și nu a dat o apreciere clară probelor din dosar.

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, Completul consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 437 alin.(1) lit. f) CPC „*cererea de recurs trebuie să conțină, printre altele, esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate*”. Totodată, participanții la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) sau (4) CPC.

Astfel, recursul împotriva deciziilor instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Completul constată că argumentele invocate de recurent în cererea de recurs vizează temeinicia deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond și ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) CPC, aplicabil doar procedurii de apel. Asemenea temei nu se regăsește în art. 432 CPC aplicabil recursului.

Completul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în prevederile art. 130 CPC. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept, Completul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept și din care circumstanțe aceasta rezultă. Completul reține că acest argument al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat mun.Chișinău împotriva deciziei din 29 octombrie 2014 a Curții de Apel Chișinău, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art.art.433, lit.a), 440 CPC, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se recunoaște inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat mun.Chișinău împotriva deciziei din 29 octombrie 2014 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Svetlana Novac

Judecătorii:

Tatiana Vieru

Oleg Sternioală